

Pósa Lajos:

A TEVE

Idegen világban,
Messze Afrikában,
Hol a futó homok ég a napsugáron,
Vándorol a teve sivatag pusztákon.
Megrakodva megy, mint a puszták hajója,
Az ég is, a föld is lángnyilait szórja.
Megy, mendegél békén
Szahara vidékén.

Egy levél se rezdül
A tájon keresztül.
Nincs egy árnyékos fa, nyugalomra intő,
Fúvó szél sem éri, hűvösen legyintő,
Gyöngyöző patak friss habbal nem kínálja,
Hosszú út gyötrelmét tartósan kiállja.
Megy, mendegél békén
Szahara vidékén.

Ételbe nem finnyás,
Nem válogat, mint más.
Vágyait okosan csak kevésre méri,
Sokat érdemelne: kevéssel beéri.
Megelégszik egy kis kóróval, árpával,
Ünnepi ebédre egy pár datolyával.
Megy, mendegél békén
Szahara vidékén.

Dalszerető állat –
Akármilyen fáradt:
Hangjain megújul szép szavú zenének,
Örül a karaván zengő hangszerének.
Gyönyörűen síró fuvola szavára
Jókedvűen baktat pusztáról pusztára.
Megy, mendegél békén
Szahara vidékén.